

[Aage Fogh.]

Skatterne, og jeg kan i denne Forbindelse henvise til det Forslag, der er forelagt af den højtærede Indenrigsminister. Thi det, der sker ved, at man letter de faste Skatter ude i Kommunerne, er ingenlunde, at man derved fjerner den samme Mængde af Skatter fra de enkelte Landmænd; heldigvis er det da blevet saaledes nu, og vi haaber, det maa blive saaledes i Fremtiden, at Landmændene maa faa rimelige Indtægter, og da vil de som andre Medborgere, der har rimelige Indtægter, komme til at betale deres Del af Skatterne, der overflyttes paa Indkomst og Formue.

Tages alt i Betragtning, tror jeg, man maa sige, at det Forslag, Venstre stiller, for det første vil virke urimeligt, idet det letter alle Vegne uden Hensyn til, om der er Anledning til Lettelse eller ikke, og dernæst vil det virke urimeligt ved, at en hel Del af den Lettelse, man giver paa de faste Skatter, overføres paa de personlige Skatter, som jo ogsaa maa betales. Jeg synes, det var bedre at gaa ind i en Realitetsbehandling af det Forslag, der foreligger fra Indenrigsministeren om at fjerne Skatter fra de Kommuner, hvor de er mest trykkende, og lægge dem over paa de Skuldre, der har lettest ved at bære dem. Det er altsaa vor Motivering for at gaa imod det Forslag om faste Skatter, der er stillet af Venstre.

Derpaa skal jeg vende mig til det Forslag om en Kornordning, som de Konservative stiller. Det gaar i Korthed ud paa, at man skal gennemføre en Ordning, der sikrer Kornavlerne 15 Kr. pr. Tønde. Det forekommer mig at være et noget stærkt Krav. Jeg ved godt, at der er andre, der stiller det samme Krav, men naar man nu ved, at i Gennemsnit for Perioden 1929—33 har det her i Landet efter de Regnskaber, der foreligger, kostet 13 Kr. 20 Øre at dyrke en Tønde Korn, 13,2 Øre pr. kg, at det i 1932—33 har kostet 11,3 Øre pr. kg og i 1933—34 12 Øre pr. kg, saa forekommer det mig at være et stramt Forlangende, at man fra Statens Side skulde garantere en Betaling af 15 Øre pr. kg, det vil sige, at for den Produktion, der er den simpleste, vi vel overhovedet har inden for Landbruget, skulde man garantere ikke alene rentable Priser, thi det har vi tilsigtet gennem Kornlovsforslaget, men et bestemt Overskud, medens de, der producerer Fedevarer og derved har hele Risikoen med Hensyn til Afsætningen paa Verdensmarkedet, maa bære denne Risiko alene.

Derfor forekommer det mig at være et noget strengt Forlangende, naar de Konservative stiller Gennemførelsen af en saadan Kornordning som Betingelse for at gaa med til en Gældssanering. Nej, jeg vil tro, at det, vi kan være enige om i Dag, med det samme Forbehold, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tog over for Usikkerheden udadtil, er dette, at hvis de Tilstande, vi har i Øjeblikket, opretholdes, da er vi for det danske Landbrugserhverv naaet til, at den Mand, der har normal Gæld, vil kunne faa Rente og Arbejds løn for sit Arbejde, som man faar det andre Steder. Det, der er Grundlaget for Lovforslaget, er den Erkendelse, at man skulde være naaet til, at mindst 85 pCt. af den samlede Værdi skulde kunne forrentes. Det, man altsaa stiller Forslag om, er, at der ydes et Rentetilskud for den Del af Gælden, der ligger derudover, indtil 110 pCt.

Og saa kommer jeg til nogle af de mærkværdige Resultater, som det ærede Medlem Hr. Brorsen var naaet til ved at prøve paa at regne ud, hvad et saadant Renteforslag nu vilde betyde. Det er selvfølgelig rigtig, at hvis man som Eksempel vælger en Mand, der ikke har væsentligt over 85 pCt. Gæld paa sin Ejendom, saa faar han ikke megen Gavn af et Rentetilskud som det, der her er Tale om; men jeg tror heller ikke, noget fornuftigt Menneske vil forlange, at de Folk, der ikke har nogen Gæld, skal have Rentetilskud. Men hvis man gaar til at beregne Rentetilskuddets Størrelse for en Mand, der har ikke alene 100 pCt., men 110 pCt. Gæld, opnaar man straks et bedre Resultat. Vi kan godt tage den samme Mand med en Ejendom til 20 000 Kr., men hvis vi nu sætter det Tilfælde, at han har 22 000 Kr.s Gæld, saa vil han ikke — som det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde — opnaa nogle faa Kroner, men 150 Kr. i Rentetilskud.

Jeg siger ikke, at denne Form i og for sig tiltaler mig særligt; jeg havde langt hellere set, at vi havde været saa fornuftige paa den danske Rigsdag, at vi i 1934 havde gennemført de Saneringsforslag, der paa det Tidspunkt var Mulighed for at gennemføre — saa havde vi været fri for at diskutere disse Ting her i Dag. Men, som jeg har sagt tidligere: det nytter ikke at græde over spildt Mælk, og det nytter ikke at snakke om, at det kunde vi have gjort i 1933, og det kunde vi have gjort i 1934; det, som ligger for Haanden nu, er Mulighederne for at gennemføre det foreliggende Forslag om Rentetilskud, og det er ingenlunde uden Betyd-